

LBRIS

We know
books

SOPHIE STAVA

**MINCIUNI
NENUMĂRATE**

Traducere din limba engleză și note
IRINA-MARINA BORTOI

LITERA
București

1

- Sunt asistentă medicală.

Cuvintele îmi ies de pe buze înainte de a mă abține să le rostesc, zgomotoase și zăngănind ca două cutii de conserve legate de bara din spate a mașinii. Dacă aș putea să întind mâna, să le prind de coadă și să le bag la loc, aș face-o, dar e prea târziu. Au fost auzite; se întorc două capete.

Ar trebui să merg mai departe. Sau să râd, să spun că doar glumeam. Dar când tatăl și fetița ridică privirea de pe banca din parc, el cu ochii strălucind de speranță, ea cu ochii strălucind de lacrimi, simt o asemenea euforie încât nu fac nici una, nici alta. În schimb, mă las în genunchi lângă fetiță și zâmbesc larg, mai întâi ei, apoi lui.

- Trebuie să puneți gheață, îi spun bărbatului, cu vocea clară și hotărâtă, cu un ușor aer de autoritate pe care presupun că o persoană din domeniul medical l-ar avea în mod firesc.

Ideea e că nu sunt asistentă. N-am fost niciodată. Sunt o mincinoasă, însă.

Am auzit vaietele fetiței din partea cealaltă a locului de joacă, suspine prelungi care m-au atras spre ea. Întotdeauna am fost băgăcioasă, m-am aplecat să aud

discuțiile străinilor, am făcut un pas mai aproape ca să citesc peste umărul cuiva, am tras cu ochiul la persoana de lângă mine din metrou, chinuindu-mă să-i citesc mesajele de pe telefon. E alt obicei prost de-al meu. Puneți-l pe listă, bine?

- Dă să văd, îi spunea tatăl fetei când m-am apropiat, ținându-i piciorul gol în mână. Unde te-a înțepat? Aici? Sau aici?

Voiam să-l ajut; părea atât de agitat, atât de tulburat de ce s-a întâmplat, încât, aproape fără să gândesc, am deschis gura și a ieșit minciuna. Zdrang, pe trotuar, sperându-i pe amândoi. Am avut intenții bune, serios. Știu, drumul spre iad, bla-bla, nu-i așa?

Acum, arunc o privire la lucrurile lor. Doar un prânz într-o pungă de hârtie lângă ei, cu conținutul împrăștiat pe bancă. Un sandwich mâncat pe jumătate. Felii de măr, deja maronii, bețișoare de morcovi. Două băuturi: o doză de apă carbogazoasă cu aromă de grepfrut și o cutiuță cu suc.

Apuc doza de apă. Nu e tocmai rece, dar e posibil să ajute.

- Poftim, spun și i-o întind bărbatului.

El o ia și degetele ni se ating, doar o clipă, iar ale lui sunt surprinzător de moi.

- A ieșit acul?

Tatăl se încruntă la piciorul fiicei sale. Ea încă scâncește, dar intensitatea plânsului s-a mai domolit. Se uită la mine, cu ochii mari. Are fața mânjită de lacrimi. Din nas îi curg mucusii. Are un chip de păpușă, cu breton și gene lungi, o adevărată scumpete. La fel și el, ca să nu spun mai mult. Încă îi simt degetele pe piele.

- Așa cred, spune. Puteți să vă uitați puțin?

Un fior de mândrie. Are încredere în mine. Sigur că are. Sunt o mincinoasă bună, plus că mă ajută și faptul că port uniformă medicală.

- Sigur, spun și zâmbesc.

Tot în genunchi, întind mâna și îi ridic talpa mică și rozalie, mânjită de țărână. Are patru sau cinci ani, și piciorul îi e micuț în palmele mele prea mari. Mereu au fost mari pentru o femeie, chiar și când eram copil. Mănuși de baseball, mă tachina mereu mătușa, ținând palma lângă a mea. Încă sunt jenată din cauza lor, scutur mâinile celorlalți cu gesturi scurte, vâr mâinile în buzunare, le așez sub coapse când stau pe scaun.

Mijesc ochii la talpa fetei. Are o mică umflătură roșie și, în centrul ei, un punct negru. Acul. Trag aer printre cei doi dinți din față și scutur din cap.

- E tot acolo.

El se încruntă și se uită la ac.

- Să...?

- Trebuie să-l răcâiți. Cu un card sau ceva cu o muchie dreaptă. Nu-l stoarceți; e posibil să se facă mai rău.

Sunt mulțumită de cât de competentă par, cât de cunoscătoare, de parcă chiar aș ști despre ce vorbesc. Mă rog, presupun că știu; și mie mi s-a întâmplat să calc pe o albină chiar în parcul acesta, la sfârșitul verii trecute. Întinsesem o pătură și îmi dădusem jos pantofii înainte să mă întind să citesc. Când m-am ridicat să strâng pătura, cu pantofii de sport încă în iarbă, am simțit o înțepătură ascuțită în talpă. M-am așezat să examinez rana, înjurând ca pentru mine, și am văzut albina zdrobită, cu acul încă înfipt în pielea mea. Am strâns cu grijă, forțând acul să iasă la suprafață. Abia mai târziu, când am căutat pe Google cuprinsă de o panică oarbă, mi-am dat seama ce greșeală făcusem.

Până la sfârșitul zilei, talpa aproape mi s-a dublat, s-a făcut roz-aprins, umflată ca un cârnat. A durat trei zile ca să scap de mâncărime și încă patru să se retragă complet umflătura. Am șchiopătat dramatic toată săptămâna, povestindu-mi saga tuturor celor care ridicau măcar o sprânceană în direcția mea. Deși, ca să fiu sinceră, poate că am spus că a fost un roi, nu doar o singură albină. În fine, ideea e că am *ceva* experiență în domeniu.

Tatăl bagă mâna în buzunarul de la spate și își scoate portofelul.

- Mulțumesc, spune recunoscător. Dacă nu erai aici, probabil sunam la 911.

Zâmbește ca să-mi arate că glumește. Are dinții de un alb strălucitor, drepecți și uniformi. E chipeș într-un fel evident, ca tipul de care te îndrăgostești în adolescență, probabil are vreo treizeci și ceva de ani, vârsta mea.

Scoate un card dintr-unul din compartimentele portofelului.

- Dă să văd piciorul, draga mea, spune.

În timp ce îi trece cardul de-a lungul tălpii, văd numele de pe card. Jay Lockhart. „Jay Lockhart“. Îmi place cum sună, de parcă mi s-ar rostogoli ușor de pe limbă dacă l-aș rosti cu voce tare. Jay, ca Gatsby, milionar înnebunit de iubire, fermecător, cu sângele aprins. Mă uit din nou la bărbat - Jay - și decid că numele i se potrivește, cu zâmbetul lui băiețesc, chipul lui de playboy.

- Gata! anunță Jay, triumfător, ținând un punctuleț infinitezimal - acul, probabil - între degetul mare și arătător. Vezi? întrebă și i-l arată mai întâi fetei, apoi mie.

- Bravo! spun eu și îi zâmbesc.

Arată atât de mândru, de parcă tocmai a câștigat o medalie la o întrecere olimpică. Poate nu de aur, dar de bronz - foarte onorabil, totuși.

Când zâmbește la rândul lui, simt cum o îmbujorare ușoară îmi colorează obrazii. Am senzația că împărțim amândoi victoria, de parcă ar fi gata să întindă brațele și să mă strângă la piept, pe mine, coechipiera lui câștigătoare.

- Te simți mai bine? o întreabă pe feteiță.

Ea dă din cap că da, nu-și mai trage nasul. El întinde mâna și-i șterge obrazii uzi cu degetul mare, îi netezește bretonul mătășos. Observ că nu poartă verighetă.

- Ar trebui să puneți gheață pe el când ajungeți acasă, spun și mă ridic la loc, ca să nu se umfle. Și ar fi bine să-i dați niște Benadryl, doar o jumătate de doză, poate. O s-o ajute cu mâncărimea.

- Serios, mulțumesc. Poți să zici „mulțumesc“, Harper? se întoarce Jay spre feteiță. Spune: „Mulțumesc, domnișoară...“

Se oprește și se uită la mine, așteptând să-mi spun numele.

- Caitlin, zic.

Altă minciună. Nici măcar nu știu de unde vine. Oare am cunoscut vreodată vreo Caitlin? O dată, poate. Când eram mai mică, cred că am făcut balet cu o fată pe nume Caitlin. Sau poate Carly? Eram în aceeași clasă la un centru comunitar local, dar acolo se sfârșeau asemănările dintre noi. Ea avea părul lung până la mijloc, pe care îl purta într-o coadă împletită minunat care îi atârna pe mijlocul spatelui, agrafe sclicicioase prinse de o parte și de alta și pantofiori de balet noi-nouți, cărora le lucea satinul roz. Eu dansam în șosete vechi. Ea era cea mai bună, oricare i-ar

fi fost numele, și a avut rolul principal la recital. Eu eram Bomboana numărul 6. Fetița înțepată de albină, Harper – cu un nume burghez, dar drăguț, exact la ce te-ai aștepta în cartierul acesta – are și ea o coadă împletită, lucioasă, și bretonul pieptănat frumos. Poate că de-asta m-am gândit la acest nume: îmi amintește de fata aceea.

– Mulțumesc, domnișoară Caitlin, recită Harper ascultătoare.

– Cu drag, Harper, zic eu. Sper să-ți treacă repede piciorușul.

Îmi afișează un zâmbet timid, privindu-mă cu ochii mari și căprui. Apoi se uită din nou la tatăl ei.

– Pot să termin de construit castelul?

Jay aprobă din cap, zâmbeste, iar fetița coboară de pe bancă la jucăriile de nisip împărțiate pe jos.

El se uită din nou la mine.

– Eu sunt Jay, apropo, spune, în timp ce se ridică și îmi întinde mâna.

E mai înalt decât mă așteptam, trecut bine de un metru optzeci.

– Încântată de cunoștință, Jay, spun.

Când dăm mâna, e un curent între noi. Cel puțin, eu îl simt. Nu era nevoie să se prezinte, dar s-a prezentat. E ceva.

Face o pauză, apoi zice:

– Toată lumea minte, nu-i așa?

Mi se oprește inima, mi se înfige în gât.

– Poftim? Îngaim.

„De unde a...?”

Jay zâmbeste, apoi arată spre mâna mea, care îmi atârnă pe lângă corp. Încă țin cartea în mână, cea pe care o citeam când am auzit-o pe Harper scâncind,

și am degetele între paginile la care am rămas. E un exemplar vechi, broșat, din *Crima din Orient Express*, cu marginile copertii îndoite, înmuiate de atâta citit.

– Scuze, spune și face o grimasă. Ți-am stricat surpriza? Pare că ai mai citit-o. Am presupus...

– Ah, scot un hohot mic de râs, răsuflând ușurată. Nu, probabil e a zecea oară. Ai citit-o și tu?

Jay confirmă din cap.

– Mi-a plăcut detectivul, Hercule Poirot. Părinții mei mi-au făcut cadou un set cu toată seria când am împlinit doisprezece ani. Am încercat mereu să rezolv cazul înaintea lui. Dar n-am reușit niciodată, explică și scutură din cap cu regret.

Râd și spun:

– Cartea mea preferată de Agatha Christie e *Și din zece n-a mai rămas nici unul*. Sfârșitul a fost... Fac un zgomot ca de explozie: Uau! Nu m-am așteptat la așa ceva.

– N-am citit-o pe aceea. E așa de bună?

– Aș putea să-ți aduc exemplarul meu, mă ofer. Veniți des pe aici? De obicei, vin în parc de câteva ori pe săptămână.

Îmi țin răsuflarea și simt cum pulsul îmi accelerează. Probabil abuzez de situație. Mi se întâmplă des.

Dar iată care e adevărul. Știu că nu e prima dată când vin în parcul acesta. I-am mai văzut aici. De două ori, chiar, săptămâna asta. Speram să-i mai văd și azi, m-am bucurat când i-am văzut că se apropie. Plânsul lui Harper chiar mi-a atras atenția, dar eram oricum cu ochii pe ei în timp ce răsfoiam cartea, ridicând privirea o dată la câteva pagini ca s-o urmăresc pe bare și în leagăn.

În prima zi, marți, l-am observat pe Jay înainte s-o observ pe Harper. Sunt convinsă că toate femeile

din parc l-au remarcat. Nu doar fiindcă e unul dintre puținii bărbați de aici, ci pentru că arată de parcă locul lui ar fi într-un film a cărui acțiune se petrece în L.A., nu la un loc de joacă din centrul Brooklynului.

După cum i-am spus, vin des aici, mă fofilez de la muncă pentru o pauză de după-amiază, așa că sunt familiarizată cu obișnuinții locului. Văd adesea aceiași copii cu aceleași bone, aceleași grupuri de mămici așezate unele lângă altele, stând de vorbă pe bănci în timp ce odraslele lor topăie prin locul de joacă și țipă. Îmi place parcul acesta, cât de fericită pare toată lumea, îmi plac peticele de iarbă înșorite, mirosul tufelor de caprifoi care mărginesc perimetrul. E aglomerat chiar și în lunile mai reci, când copiii sunt înfofoliți și au obrazii rozalii.

- Ar fi grozav, spune Jay, drept răspuns la propunerea mea, dar soția mea o aduce de obicei pe Harper aici. Eu am avut liber săptămâna asta, așa că a fost rândul meu să o aduc în parc. De luni, gata, înapoi la muncă.

Când spune „soția mea”, mi se rupe sufletul, ceea ce mă face să mă simt și mai proastă decât mă simt deja. Ce, credeam că acesta e începutul unei comedii romantice, că sunt Liv Tyler în *Fetița din Jersey*? Știu că e o referință învechită, dar ce femeie nu visează la un Ben Affleck văduv, care să-și găsească alinarea în brațele ei, îndurerat și vulnerabil? O fetiță fără mamă, care să-i privească pe amândoi cu adorație? Da, e un pic morbid, dar nu se poate să fiu singura care gândește așa. Doamne, se poate?

- O să-i spun să te caute data viitoare când vine, spune Jay. Se pare că acesta e noul parc preferat al lui Harper.

Mă forțez să zâmbesc larg, de parcă gândul că îi voi întâlni nevasta frumoasă fără îndoială m-ar umple de o bucurie nestăvilită.

- Perfect, spun și sper că am un ton vesel. De obicei vin aici pe la ora asta. Poate aș putea să-i aduc ei cartea.

Așa știu că nu sunt drăguță. Nici un bărbat căsătorit nu i-ar spune nevestei despre femeia singură și superbă cu care s-a împrietenit în parc. Asta presupunând că nu are un IQ sub limita de funcționare sau că nu speră să fie sufocat în somn cu prima ocazie la noapte. Iar Jay nu pare să fie prost și nici să-și dorească să moară.

Dar asta nu mă surprinde. Știu că nu sunt genul de femeie care să fie o amenințare la adresa altor femei. Am nasul puțin cam mare, maxilarul ascuțit. În zilele bune, îmi spun că sunt chipeșă, ca una dintre actrițele acelea în alb-negru, cu trăsături puternice. Greta Garbo, poate, dacă luminile sunt slabe. Și adevărul e că nu-mi fac nici o favoare. Știu că aș putea să mă îngrijesc mai bine de felul în care arăt; nu e nevoie să arăt atât de nătângă.

De exemplu, aș putea să mă îmbrac mai bine, dar port ce e comod: haine pe care le am de ani de zile, care ar fi trebuit donate - sau aruncate - de mult: blugi cu talie înaltă cu găuri în genunchi, cămăși de flanel cu nasturi, pulovere lăbărțate și supradimensionate. Datorită fluxului și refluxului modei, ar putea să fie cool dacă ar fi intenționat, sau dacă nu le-aș combina cu cocuri nepieptănate și ochelari ieftini, cu rame din plastic, și pantofi sport scâlțiați. Am lentile de contact (și perie de păr), dar în cele mai multe dimineți sunt în întârziere și mă grăbesc să ies pe ușă îmbrăcată parțial, cu pâinea prăjită (sau mai degrabă arsă) îndesată în

gură; lentilele de contact și pieptănatul nu mai sunt o prioritate.

Nu e vorba că nu am haine mai drăguțe, fiindcă am, doar că în ultimul timp nu am un motiv bun să le port. Pentru că în loc de pulovere cu nasturi și pantaloni de bumbac, la muncă port uniformă medicală. De culoare mov, mai exact. Șefa mea, Lena, mi-a dat-o în prima zi cu un zâmbet mândru. A ales singură nuanța.

Nu sunt asistentă, ci manichiuristă la un salon mic de înfrumusețare, care oferă manichiuri și pedichiuri de 75 de dolari, epilare cu zahăr și un meniu de trei pagini cu tratamente faciale proprii. Asistentă, manichiuristă, care e diferența de fapt? Ah, da, totul. Prăpastia dintre repararea unui braț rupt și a unei unghii acrilice rupte e lată și adâncă.

În momentul de față, pe lângă uniforma medicală, port ochelarii de plastic menționați mai sus, o pereche de cercei mici de aur și un *choker* cu zale pe care l-am luat când ieșeam din casă.

Duc mâna la colier. L-am găsit la un magazinaș pe lângă care treceam în drum spre casă de la muncă acum câteva săptămâni. Mă oprisem acolo ca să-mi omor timpul, nu aveam de gând să cumpăr nimic, dar când am trecut pe lângă teigheaua de la casă, l-am remarcat în cutia de sticlă, unde scliffea aurul. Vânzătoarea s-a oferit să mi-l pună la gât ca să văd cum arată. Mi se potrivea perfect. Lanțul era delicat, cu zale mititele prinse laolaltă și, chiar la baza gâtului, o singură perlă iridescentă minusculă. L-am plătit și am rămas cu el la gât. Când Natasha, colega mea, a făcut o remarcă legată de el a doua zi, i-am spus că e moștenire de familie, transmisă din generație în generație de la bunica mea.

Dar – pregătiți-vă să fiți șocați – chiar și cu cerceii și *chokerul*, tot nu sunt de nota zece. Soția lui probabil seamănă mai mult cu Liv Tyler decât voi semăna eu vreodată. Ea, Daisy; el, Gatsby. Zveltă, cu pomeții înalți. Buze pline, cu bucle ce i se revarsă pe spinare. Nici un fir de păr nelalocul lui.

- Încă cinci minute, Harp.

Jay se apleacă să atingă creștetul fetei. Ea aprobă din cap, absentă. Pare să fi uitat de înțepătura de albină și acum se joacă veselă la picioarele noastre, turnând nisip dintr-o lopățică într-o găletușă, apoi răsturnând găletușa cu susul în jos.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul. Ar trebui să plec – trebuie să mă întorc la lucru în mai puțin de zece minute –, dar Jay e mult mai interesant decât ce mă așteaptă acolo. Și a spus că mai are doar cinci minute. Dacă merg repede, o să reușesc să mă întorc la timp. Așa că în loc să plec, zic:

- Spuneai că ești liber săptămâna asta?

El dă din cap.

- Grădinița lui Harper e închisă pe perioada vacanței, așa că mi-am luat și eu liber săptămâna asta ca să stau cu ea.

- Cu ce te ocupi?

E alt prost obicei de-al meu, vorbesc prea mult, pun prea multe întrebări. Probabil e același motiv pentru care mint: ca să umplu tăcerea, să împiedic oamenii să plece.

Uite, sunt dureros de conștientă de cât de jalnic sună. Doar că munca mea e foarte plictisitoare. Viața mea e foarte plictisitoare. Fadă și anostă. Aș face aproape orice ca să trag cu ochiul în viața altcuiva. Iar a lui pare deosebit de interesantă. Tehnicoloră, atât de viu